

ΜΑΥΡΟ ΣΤΗ ΝΔ ΣΥΡΙΖΑ ΠΑΣΟΚ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΥΣΗ

ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ
ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ
ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ
ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ:
**ΜΑΖΙΚΗ ΕΝΩΤΙΚΗ
ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ**
ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΟΙ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΧΗ

Την επόμενη μέρα της κάλπης θα αρχίσει μια περίοδος με κρίσιμη σημασία για το εισόδημα, τα δικαιώματα, τις κοινωνικές κατακτήσεις των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών.

Γιατί ο καπιταλισμός διεθνώς έχει ολοφάνερα μπει στην **εποχή της «πολύ-κρίσης»**, όπου συντονίζονται η οικονομική-κοινωνική κρίση, η όξυνση των γεωπολιτικών ανταγωνισμών και των πολεμικών κινδύνων, η επιδείνωση της κλιματικής κρίσης. Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι κυρίαρχες τάξεις διεθνώς θα συγκεντρώσουν την προσοχή τους στο να φορτώσουν όλα τα βάρη αυτής της πολλαπλής συστημικής κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων, της νεολαίας, των φτωχών. Σε χώρες όπως η Ελλάδα, όπου το σύστημα ακόμα τραντάζεται από τις συνέπειες της προηγούμενης κρίσης, αυτή η επιλογή θα είναι ακόμα σκληρότερη: ο δρόμος προς την «ανάπτυξη», που υπόσχονται οι ντόπιοι καπιταλιστές και το πολιτικό προσωπικό που βρίσκεται στην υπηρεσία τους, θα είναι κυριολεκτικά αιματηρός για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Τραγική υπενθύμιση το σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη, με τους πάνω από 40 νεκρούς.

Αυτή η προοπτική μπορεί να αποτραπεί κυρίως με μια **αποφασιστική κλιμάκωση των αγώνων από τα κάτω**, με μια ορμητική είσοδό τους ξανά στο προσκήνιο των πολιτικών εξελίξεων.

Οι μαζικοί αγώνες όλης της προηγούμενης περιόδου, παρά τις δυσκολίες της πανδημίας και τις συγχύσεις που προσωρινά προκάλεσε ο πόλεμος στην Ουκρανία, και κυρίως η σημαντική και ελπιδοφόρα «άνοιξη» των αντιστάσεων από τα κάτω διεθνώς (Βρετανία, Γαλλία, Ισπανία κλπ) αλλά και εδώ (καλλιτέχνες, εκπαιδευτικοί, νοσηλευτικοί κ.ο.κ.), υποδεικνύουν ότι ο παράγοντας του μαζικού κινήματος μπορεί να παίξει ξανά αποφασιστικό ρόλο. Το πώς θα προετοιμαστεί και θα ενισχυθεί αυτή η προοπτική, θα πρέπει να γίνει το βασικό κριτήριο για την απάντηση των ανθρώπων

των κινημάτων και της Αριστεράς σε όλα τα εκλογικά διλήμματα.

1. ΜΑΥΡΟ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη λειτούργησε επί μια τετραετία ως **μια πολεμική μηχανή στην υπηρεσία του κεφαλαίου**: μονιμοποίησε και εμβάθυνε τη βάρβαρη λιτότητα της μνημονιακής εποχής, διεύρυνε σε πρωτοφανή επίπεδα την «ελαστικοποίηση» των εργασιακών σχέσεων, επιτάχυνε τις ιδιωτικοποιήσεις χωρίς να διστάζει ακόμα και στους πιο «στρατηγικούς» τομείς της κοινωνικής ζωής (υγεία, εκπαίδευση, ενέργεια, συγκοινωνίες κλπ). Το αποτέλεσμα είναι η υποχώρηση του μεριδίου των μισθών και των συντάξεων ως προς τον παραγόμενο πλούτο σε ιστορικά χαμηλό ρεκόρ (47% του ΑΕΠ σήμερα, σε σύγκριση με το 55% το 2007 και το 58% το 1985...). Οι απώλειες των εργαζομένων και λαϊκών μαζών μεταφέρθηκαν σε ανάλογη ενίσχυση του «κόσμου του επιχειρείν». Η ενίσχυση της κερδοφορίας των επιχειρήσεων έγινε ο απόλυτος νόμος στη χάραξη της κυβερνητικής πολιτικής.

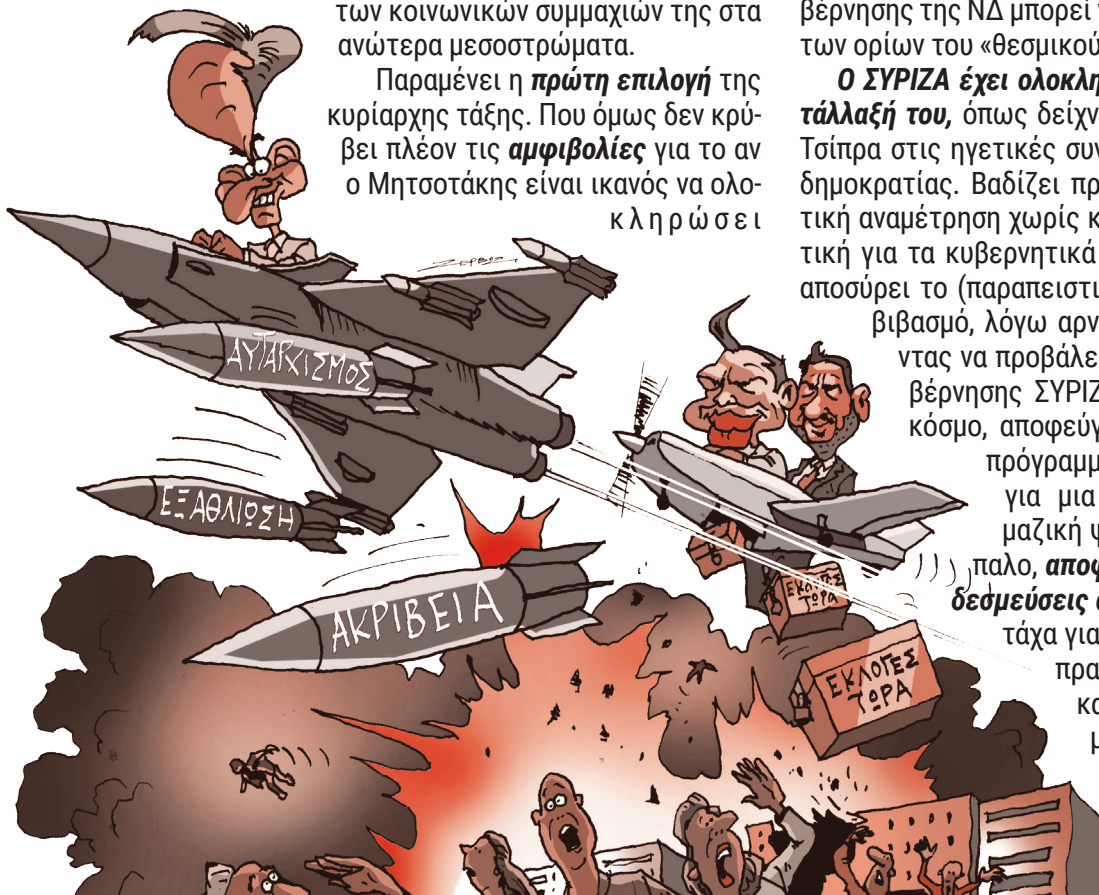
Στις σημερινές συνθήκες του υψηλού πληθωρισμού, η ανατροπή αυτής της πολιτικής γίνεται απόλυτα επείγουσα: οι όποιες αποταμιεύσεις των λαϊκών νοικοκυριών μειώνονται με διψήφιο ποσοστό ετησίως, ενώ το πραγματικό εισόδημα όσων ζουν από τον μισθό ή τη σύνταξη μειώνεται με ακόμα ταχύτερο ρυθμό, με την υψηλότερη ακρίβεια στα είδη πλατιάς υποχρεωτικής κατανάλωσης.

Οι νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις του Μητσοτάκη πάνε χέρι-χέρι με τις **πολιτικές ενίσχυσης της καταστολής και τις πολιτικές αντιδραστικής στροφής** σε όλα τα κρίσιμα κοινωνικά ζητήματα: η αστυνομία στα ΑΕΙ, η παρεμπόδιση των διαδηλώσεων και των απεργιών, ο ρατσισμός απέναντι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, ο χυδαίος σεξισμός που ενισχύεται προκλητικά κ.ο.κ. δεν είναι «προαιρετικές πολυτέλειες» μιας συντηρητικής-δεξιάς πολιτικής, αλλά απαραίτητες προϋποθέσεις για να επιβληθεί η απόλυτη προτεραιότητα των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, για να τσακιστεί η προοπτική γενικευμένης αντίστασης του στρατοπέδου των «από κάτω».

Την ίδια στιγμή, **πατώντας πάνω στα πεπραγμένα** της προηγούμενης κυβέρνησης **ΣΥΡΙΖΑ**, ο Μητσοτάκης προώθησε την πιο **προκλητική σύνδεση με τις μεγάλες δυνάμεις του δυτικού ιμπεριαλισμού**. Τα πολεμικά σύμφωνα με τις ΗΠΑ, τη Γαλλία, το Κράτος του Ισραήλ, την Αίγυπτο και τις αντιδραστικές μοναρχίες του αραβικού κόσμου, είναι επικίνδυνες επιλογές για την ειρήνη στην περιοχή και στον κόσμο, αλλά και επιλογές που επιχειρούν να καθορίσουν τις μελλοντικές εξελίξεις στην Ελλάδα σε ένα σκληρό και ασφυκτικό πλαίσιο. **Οι τεράστιες εξοπλιστικές δαπάνες** (που όπως και τα Σύμφωνα παρουσιάζονται ψευδεπίγραφα ως «αμυντικές») είναι μια μεγάλη πρόκληση: δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι τα Ραφάλ, οι Μπελχάρ, τα F35, οι πύραυλοι Spike κλπ θα πληρωθούν από τους μισθούς, τις συντάξεις και τις περικοπές κοινωνικών δαπανών. Αυτή η φιλομilitarιστική στροφή, άμεσα συνδεδεμένη με τις Νατοϊκές αποφάσεις μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, επιχειρείται να νομιμοποιηθεί στα μάτια των λαϊκών μαζών μέσω της θεματολογίας των «εθνικών θεμάτων». Στην πραγματικότητα είναι η **διεκδίκηση του διπλωματικού και στρατιωτικού «πλεονεκτήματος» στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό**, με επίδοκο την κυριαρχία στις θάλασσες και στους ενεργειακούς αγωγούς στην Ανατολική Μεσόγειο. Η απόλυτη ταύτιση με τους ευρωατλαντιστές και το Ισραήλ, η συγκέντρωση στον ελληνικό χώρο των πιο επικίνδυνων Νατοϊκών βάσεων και όπλων, αποδεικνύουν ότι αυτός ο αντιδραστικός ανταγωνισμός, άδικος απ' όλες τις πλευρές, γίνεται καθημερινά όλο και πιο επικίνδυνος.

Ο Μητσοτάκης αντιμετωπίζει το μέλλον με καθαρή στρατηγική στόχευση: επιδιώκει την αυτοδυναμία της ΝΔ, υποσχόμενος να συνεχίσει και **να εμπεδώσει την πολιτική που χάραξε στην πρώτη τετραετία του**. Υπολογίζει να πετύχει τους στόχους του εξαπατώντας τον κόσμο και στηριζόμενος στην υποστήριξη της κυρίαρχης τάξης και των κοινωνικών συμμαχιών της στα ανώτερα μεσοστρώματα.

Παραμένει η **πρώτη επιλογή** της κυρίαρχης τάξης. Που όμως δεν κρύβει πλέον τις **αμφιβολίες** για το αν ο Μητσοτάκης είναι ικανός να ολοκληρωσε

την κοινωνική και πολιτική επίθεση που θα χρειαστεί μέσα στην επιδείνωση των διεθνών συνθηκών. Αυτές οι αμφιβολίες είναι η βάση των σεναρίων περί κυβέρνησης «ευρύτερων συναיένσεων» που εμφανίζονται στον καθεστωτικό Τύπο. Δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι τέτοια κυβερνητικά σενάρια είναι εξίσου επικίνδυνα με την «αυτοδυναμία» Μητσοτάκη, ότι θα επιχειρούν τη συνέχεια της ίδιας πολιτικής με άλλη σύνθεση κυβερνητικού προσωπικού. Άλλωστε η εμπειρία στο ευρωπαϊκό πεδίο από κυβερνήσεις μεγαλύτερου ή μικρότερου «συνασπισμού» είναι ιδιαίτερα διαφωτιστική και εξαιρετικά πικρή για τους εργαζόμενους πχ στην Ιταλία ή στη Γερμανία...

Η κυβερνητική δημαγωγία ισχυρίζεται ότι η ΝΔ επιχειρεί να περιορίσει τον κίνδυνο μιας ενισχυμένης ακροδεξιάς, ακόμα και των ναζιστικών παραφυάδων της, στην επόμενη κάλπη. Η αλήθεια είναι ότι **το δρόμο στην ακροδεξιά στρώνει ο επίσημος, ο θεσμικός και κυβερνητικός ρατσισμός, ο εθνικισμός, ο φιλο-μilitarισμός, ο σεξισμός**. Η επανεμφάνιση του «γκουρού» της ακροδεξιάς, Γ. Καρατζαφέρη, μέσα στην εκλογική τακτική του Μητσοτάκη, αποδεικνύει τους στενούς πολιτικούς δεσμούς που παραμένουν ζωντανοί μέσα στην «πολυκατοικία» της Δεξιάς.

Αυτός ο πολιτικός κόσμος πρέπει να ηττηθεί. Με όσο σαφέστερο τρόπο, τόσο το καλύτερο. Και αυτό το καθήκον πέφτει στις πλάτες όλων των ανθρώπων του κινήματος και της Αριστεράς, που πρέπει να διεκδικήσουν το «μαύρο στη Δεξιά» σε όλη την προεκλογική περίοδο.

2. ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΥΣΗ

Η ανθεκτικότητα του Μητσοτάκη στηρίχθηκε στην παθητική **αντιπολίτευση της αναμονής να πέσει η κυβέρνηση ως ώριμο φρούτο**, που ακολούθησε ο ΣΥΡΙΖΑ. Ειδικά μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου των υποκλοπών της ΕΥΠ, η επιβίωση της κυβέρνησης της ΝΔ μπορεί να ερμηνευτεί μόνο ως αποτέλεσμα των ορίων του «θεσμικού ανέκδοτου» του Αλ. Τσίπρα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ολοκληρώσει τη σοσιαλ-φιλελεύθερη μετάλλαξή του, όπως δείχνει και η διαρκής παρουσία του Αλ. Τσίπρα στις ηγετικές συναντήσεις της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας. Βαδίζει προς μια κρίσιμη εκλογική και πολιτική αναμέτρηση χωρίς καμιά σοβαρή και πειστική αυτοκριτική για τα κυβερνητικά πεπραγμένα του 2015-19, έχοντας αποσύρει το (παραπειστικό) «τότε υποχρεωθήκαμε σε συμβιβασμό, λόγω αρνητικού συσχετισμού», και επιλέγοντας να προβάλλει ένα κάποιο «θετικό έργο» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Διεκδικεί έναν αριστερό κόσμο, αποφεύγοντας να εντάξει το κυβερνητικό πρόγραμμά του σε όποια «μεγάλη αφήγηση» για μια ριζοσπαστική αλλαγή. Διεκδικεί μαζική ψήφο απέναντι σε ένα σκληρό αντίπαλο, **αποφεύγοντας να πάρει συγκεκριμένες δεσμεύσεις απέναντι στον κόσμο της εργασίας**, τάχα για να μην τρομάξει το «κέντρο», στην πραγματικότητα για να κρατά ανοιχτό και ισχυρό το δίαυλο «επικοινωνίας» με τις καθεστωτικές δυνάμεις. Το μετριοπαθές «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» φαντάζει άγριος αριστερισμός σε σύγκριση με το σημερινό απροσδιόριστο

«δικαιοσύνη παντού». Και αυτό προειδοποιεί: Σήμερα τα περιθώρια για κωλοτούμπα είναι κατά πολύ μεγαλύτερα από ό,τι ήταν το 2015.

Μέσα σε αυτή την πορεία, ο Αλ. Τσίπρας απέσυρε τον στόχο για δεύτερη φορά «κυβέρνηση Αριστεράς» και τον αντικατέστησε με το σύνθημα της «προοδευτικής κυβέρνησης». Όμως η θολή σούπα του «προοδευτισμού» δεν είναι τόσο χαλαρή όσο γενικά πιστεύεται. Πρακτικά σημαίνει **συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ** (ίσως και λοιπών «προοδευτικών» δυνάμεων ή θραυσμάτων τους). Όμως η ισχύς κάθε αλυσίδας, ταυτίζεται με την ισχύ του πιο αδύναμου κρίκου της. Έτσι, η ισχύς για «αλλαγές» μέσω μιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, ταυτίζεται με την πρόθεση και την πολιτική για «αλλαγές» που έχει το... ΠΑΣΟΚ του Ν. Ανδρουλάκη! Και αυτό κάνει την προειδοποίηση για πιθανές, ακόμα πιο οδυνηρές, κωλοτούμπες να ακούγεται καθαρότερα...

Ο ΣΥΡΙΖΑ, λίγες εβδομάδες πριν την κάλπη, δεν έχει κατορθώσει να συγκροτήσει ένα πειστικό πολιτικό ρεύμα εναλλακτικής λύσης, απέναντι σε έναν μισητό πολιτικό αντίπαλο. Στη βάση των (πράγματι καθοδηγούμενων) αρνητικών δημοσκοπικών ευρημάτων, βρίσκεται το **πρόβλημα της αξιοπιστίας**: σημαντικά τμήματα των πιο προνομιακών «ακροατηρίων», ανάμεσα στους εργαζόμενους και τη νεολαία, βρίσκονται εγκλωβισμένα στην απάθεια, χωρίς να βλέπουν ελπίδα στο κάλεσμα για μια «προοδευτική κυβέρνηση».

Η αντίδραση του Αλ. Τσίπρα στην καταγραφή αυτού του αδιεξόδου είναι μια **ταχύτερη μετατόπιση προς το «κέντρο»**. Η δήλωσή του ότι δεν θα επιχειρήσει «κυβέρνηση ηττημένων», πέρα από το ότι αποτελεί υποβάθμιση της δυνατότητας προγραμματικής κυβέρνησης μέσα από την απλή αναλογική και ως εκ τούτου υπονόμηση της προηγούμενης διακήρυξης περί «προοδευτικής κυβέρνησης», μπορεί να διαβαστεί και ανάποδα: ως μήνυμα προς την κυρίαρχη τάξη ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αναγνωρίζει τις κατευθύνσεις για «ισχυρή κυβέρνηση» στην ερχόμενη περίοδο, και ότι δεν προτίθεται να τις παρακάμψει, ακόμα και αν το αριθμητικό αποτέλεσμα της κάλπης του δίνει δυνατότητες. Και στη βάση αυτής της ανάγνωσης μένει ανοιχτή η πιθανότητα της συμμετοχής του ΣΥΡΙΖΑ σε κυβερνητικές λύσεις «ευρύτερων συναινέσεων», εάν οι πιέσεις της κρίσης και τα εκλογικά αποτελέσματα την καταστήσουν αναγκαία.

Όπως λέει πολλά για τον Μητσοτάκη η επανενεργοποίηση του Γ. Καρατζαφέρη, έτσι λέει πολλά για τον Αλ. Τσίπρα η εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ του ΣΥΡΙΖΑ και εκπροσώπων του «ακραίου κέντρου», όπως ο Ευαγγ. Βενιζέλος.

Αξίζει να προσθέσουμε ότι στα κρίσιμα ζητήματα των εξοπλισμών και των πολεμικών συμφώνων με τις ευρωατλαντικές μεγάλες δυνάμεις, η κριτική του Αλ. Τσίπρα προς τους χειρισμούς Μητσοτάκη περιορίζεται στο ερώτημα του εάν και κατά πόσο οι συμφωνίες υπήρξαν «αμοιβαία επωφελείς». Η κριτική με βάση τα «ωφελήματα» σε κατάπτυστες συμφωνίες πρόσδεσης στην ουρά φιλοπόλεμων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, είναι μια **πολιτική ρήξης ακόμα και με τις μετριοπαθέστερες παραδόσεις μέσα στην Αριστερά**.

Η ψήφος στις ερχόμενες εκλογές θα έχει ένα χαρακτήρα προαναγγελίας προθέσεων για την επόμενη κρίσιμη πολιτική περίοδο και θα ενισχύει, ή θα αποδυναμώνει, τα πολιτικά σχέδια που τα κόμματα προαναγγέλλουν με τις προεκλογικές δεσμεύσεις τους. **Γι' αυτό η ψήφος σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ δεν είναι λύση για τον κόσμο του κινήματος και της Αριστεράς.**

Παρόλο που μεγάλο τμήμα των ψηφοφόρων, κυρίως στην κάλπη του ΣΥΡΙΖΑ, θα θέλουν μια ριζική ρήξη με το νεοφιλελευθερισμό του Μητσοτάκη, διατρέχουν τον σαφή κίνδυνο να δουν να συνεχίζεται η ίδια πολιτική με «προοδευτικό μανδύα».

3. ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΩΣΗΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Στις επερχόμενες εκλογές θα είναι μεγάλη η **πίεση της «χρήσιμης ψήφου»**, η πίεση να συνθλιβούν όλα τα ερωτήματα, οι αμφιβολίες, οι αντιρρήσεις ενός ολόκληρου κόσμου, σε ένα χαρτάκι που, τάχα, θα δίνει «εντολή» για το ποιος και το πώς θα κυβερνήσει.

Η εκλογική αριθμητική δεν επιβεβαιώνει αυτήν την πίεση: Η πολιτική νίκη του Μητσοτάκη, ως προαναγγελία της αυτοδυναμίας της ΝΔ στη δεύτερη Κυριακή προκύπτει με κάθε ποσοστό από 35% και πάνω στην πρώτη Κυριακή. Ο περιορισμός του στο 33% αφήνει ανοιχτό (με δυσκολίες...) το σενάριο αυτοδυναμίας της ΝΔ στη δεύτερη Κυριακή. Κάθε ποσοστό από 31% και κάτω σημαίνει πολιτική ήττα, ακύρωση της προοπτικής αυτοδυναμίας της ΝΔ και, πιθανώς, ζήτημα παραμονής του Μητσοτάκη στην ηγεσία της Δεξιάς. Με αυτήν την έννοια, **κάθε ψήφος στην Αριστερά είναι πολιτική καταδίκη του Μητσοτάκη**.

Όμως στις εκλογές μετριόνται και άλλα πράγματα. Έχουμε συγκεκριμένες πολιτικές διαφωνίες τόσο με τη γραμμή του **ΚΚΕ**, όσο και με του **ΜΕΡΑ25**, αλλά και με επιλογές των ψηφοδελτίων της **ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς** που θα παρουσιαστούν. Όμως με την ψήφο σε όλες τις παραπάνω δυνάμεις **θα «μετρηθεί» ένας κόσμος που αρνείται να «συγκλίνει στο κέντρο»**. Που επιμένει στις πολιτικές ρήξης με τις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις, ρήξης με τη γραμμή των κυρίαρχων καπιταλιστικών Ομίλων. Που επιμένει να εναποθέτει τις ελπίδες του στην κλιμάκωση και στο συντονισμό των εργατικών και κοινωνικών αγώνων, και που δηλώνει πρόθυμος να εργαστεί σε αυτή την κατεύθυνση. Ένας κόσμος που απορρίπτει το ΝΑΤΟ, τις βάσεις και τους εξοπλισμούς για όλους ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού και όχι με τη μεζούρα των «ωφελημάτων» του ελληνικού κράτους.

Θέλουμε αυτός ο κόσμος να βγει από την κάλπη όσο το δυνατόν πιο ισχυρός και ανθεκτικός. Πιστεύουμε ότι αυτό θα είναι ένα πολιτικό μήνυμα που θα απασχολήσει όλα τα «επιτελεία» -κομματικά, πολιτικά ή κοινωνικά- ενόψει της κρίσιμης επόμενης μέρας. Γιατί στις εκλογές δεν μετριόνται μόνο οι κυβερνητικές προοπτικές, αλλά και οι προοπτικές των αντιπολιτεύσεων και -για εμάς, κυρίως- των αριστερών αντιπολιτεύσεων.

Γι αυτό θα θεωρήσουμε θετικό και ελπιδοφόρο μήνυμα από την κάλπη το να ενισχυθούν οι δυνάμεις της πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστεράς, που δεσμεύονται σε πολιτική αριστερής αντιπολίτευσης απέναντι σε όλα τα κυβερνητικά σενάρια που επωάζονται. Το κριτήριο αυτό καλύπτει η ψήφος στο ΚΚΕ, στο ΜΕΡΑ25, αλλά και στα ψηφοδέλτια της ριζοσπαστικής - αντικαπιταλιστικής αριστεράς που τελικά θα παρουσιαστούν στην κάλπη.

Στο προηγούμενο διάστημα, έγιναν κάποιες προσπάθειες για τη διαμόρφωση ενός ενωτικού ψηφοδέλτιου της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Θα ήταν

ένα θετικό βήμα. Δεν έγινε κατορθωτό, γιατί **υποκειμενικές αδυναμίες δεν επέτρεψαν να καλυφθούν οι πολιτικές προϋποθέσεις για μια ενωτική και πιο διεισδυτική παρέμβαση στις εκλογές.** Αυτή η αποτυχία δεν πρέπει να αφεθεί να υποσκάψει τις προοπτικές της αναγκαίας ενωτικής δράσης στην επόμενη κινηματική περίοδο, και μέσα από αυτήν την τακτική της διαμόρφωσης των όρων για ενιαία στάση στις επόμενες πολιτικές και εκλογικές μάχες, όπως οι **αυτοδιοικητικές / περιφερειακές εκλογές και οι ευρωεκλογές.**

Γνωρίζουμε ότι ο κόσμος που θα κάνει την επιλογή της ψήφου στην πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστερά, δεν θα είναι όλος ο κόσμος του κινήματος. Σημαντικό τμήμα των ανθρώπων που θα ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ θα έχει σημασία στις επόμενες κινηματικές και πολιτικές μάχες. Όμως αυτό σε τίποτα δεν μειώνει την αξία της καταγραφής του τμήματος που έχει κάνει από τώρα τις επιλογές, βγάζοντας τα πολιτικά συμπεράσματα από μια μακρά περίοδο.

Γι' αυτούς τους λόγους δεν αισθανόμαστε καμιά ανάγκη να «τσακωθούμε» με ανθρώπους που θα κάνουν την επιλογή της ψήφου στο ΚΚΕ, στο ΜΕΡΑ25, στα ψηφοδέλτια της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, προσπαθώντας να τους πείσουμε για την μία ή την άλλη επιλογή μέσα σε αυτό το πολιτικό φάσμα. Αντίθετα, αισθανόμαστε την ανάγκη να χτίσουμε τις πολιτικές σχέσεις που θα επιτρέψουν την επόμενη μέρα μια μαζική-ενωτική, μια ριζοσπαστικά αριστερή πολιτική διεκδικήσεων, μια πολιτική ουσιαστικής αλλαγής του συσχετισμού των δυνάμεων. Πάνω σε ένα «μεταβατικό πρόγραμμα» που προκύπτει από τις εμπειρίες των προηγούμενων αγώνων.

- Για ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, κατ' ελάχιστο στο ύψος του πραγματικού πληθωρισμού, για να αρχίσουμε να παίρνουμε πίσω τα κλεμμένα.
- Για να σταματήσουμε τον καρκίνο της «ελαστικοποίησης» στις εργασιακές σχέσεις, για να αποκαταστήσουμε τα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα που συνδέονται με την πλήρη και σταθερή απασχόληση.
- Για να αντιστρέψουμε τις ιδιωτικοποιήσεις, ξεκινώντας από τον δημόσιο/κοινωνικό έλεγχο στην υγεία, στην εκπαίδευση, στην ενέργεια, στις συγκοινωνίες/μεταφορές και στις τράπεζες.
- Για την ουσιαστική κατοχύρωση των ελευθεριών απέναντι στις πολιτικές καταστολής/επιτήρησης.
- Για το τσάκισμα του ρατσισμού και του σεξισμού.
- Για τη ρήξη με τον ευρωατλαντισμό, το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Για την καταγγελία των εξοπλισμών, το κλείσιμο των βάσεων, για το τσάκισμα του εθνικισμού, για μια πολιτική φιλίας, ειρήνης και συναδέλφωσης με όλους τους λαούς της περιοχής, και ειδικότερα με τον τουρκικό λαό.
- Για να σταματήσει ο επικίνδυνος πόλεμος στην Ουκρανία. Σε άμεση ρήξη με τις νατοϊκές πολιτικές και χωρίς καμιά δικαιολόγηση του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Με μια πολιτική που θα υποστηρίζει την αποχώρηση όλων των ξένων στρατιωτικών δυνάμεων από το ουκρανικό έδαφος, μια πολιτική που θα αναγνωρίζει τα δικαιώματα ανεξαρτησίας και δημοκρατικής αυτοδιάθεσης του ουκρανικού λαού.

Σε αυτές τις μάχες θα κριθεί κυρίως το «χρώμα» της περιόδου που έρχεται μετά τις εκλογές. Σε αυτές τις μάχες ο κόσμος μας θα χρειαστεί τη σοβαρή και αποφασιστική πολιτική προσπάθεια των δυνάμεων της οργανωμένης πολιτικής Αριστεράς. Και για αυτές τις μάχες θα πρέπει να ετοιμαζόμαστε.

